

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **A. K.**

zastoupen JUDr. Petrem Adámkem, advokátem
sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2015, č. j. MV-148480-5/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět sporu**

1. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 8. 2014, č. j. OAM-87952-30/DP-2011. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť nenaplňoval účel předchozího pobytového oprávnění, jímž bylo vízum

k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Výsledkem žalobce bylo zjištěno, že v průběhu trvání předchozího pobytového oprávnění se na území České republiky zdržoval pouze zhruba dva měsíce v roce. Žalobce však použitelnost svého výsledku zpochybňuje, neboť tvrdí, že jeho výpověď byla pokřivena nesprávným tlumočením.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí citovala ustanovení § 30 odst. 1 a § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z těchto ustanovení dovodila, že aby mohl být žalobce s žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu úspěšný, musel by dlouhodobě plnit účel, za nímž mu bylo vydáno vízum k pobytu nad 90 dnů. Za plnění účelu podnikání nelze považovat pouze skutečnost, že je žalobce zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel společnosti WESTLUX s.r.o.; k tomu závěru žalovaná odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81. Jelikož bylo z výsledku žalobce zjištěno, že v letech 2013 a 2014 pobýval na území České republiky zhruba 2 měsíce každý rok, neplnil žalobce účel pobytu a nebylo možné předpokládat, že má v úmyslu na území České republiky trávit dobu delší než 6 měsíců. Uvedenou skutečnost žalobce jasně sdělil v odpovědi na jasně položenou otázku.

3. Na rozdíl od správního orgánu I. stupně měla žalovaná za to, že bylo nadbytečné zkoumat další okolnosti pobytu žalobce na území České republiky, případně jeho podnikání v jiných členských státech Evropské unie. Pro zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu postačoval skutkový závěr, že zde žalobce na vízum pro pobyt nad 90 dnů pobýval jen zhruba dva měsíce v roce, a tedy neplnil jeho účel.

III. Žaloba a její doplnění

4. Žalobce v žalobě podané k poštovní přepravě dne 18. 8. 2015 uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalované, že nehodlal na území České republiky pobývat po dobu delší 6 měsíců. Dále uvedl, že nesouhlasí s procesním postupem správních orgánů při dokazování.

5. Podáním ze dne 20. 10. 2015 žalobce žalobu doplnil. Uvedl, že společnost, jejímž je žalobce jednatel, zpočátku nevyvíjela vysokou aktivitu, neboť se žalobce teprve seznamoval s podnikatelským prostředím v České republice. V poslední době však společnost činnost vyvíjela, k čemuž žalobce navrhl listinné důkazy, a to nejruznější smlouvy a faktury.

6. Dále žalobce uvedl, že považuje za vadný, a tudíž procesně nepoužitelný, svůj vlastní výslech ze dne 18. 6. 2014 provedený správním orgánem I. stupně. Jelikož žalobce neovládá dostatečně český jazyk, žádal, aby mu byl ustanoven tlumočník. Žalobce si sám zajistil tlumočnici zapsanou do seznamu soudních tlumočnicků pro jazyk ruský, avšak ta se nedostavila a místo ní se dostavila státní občanka Ukrajiny H. K. V usnesení o jejím ustanovení jako tlumočnice je uvedeno, že se narodila dne 6. 10. 2023, což je chyba, kvůli níž měl správní orgán I. stupně vydat opravné usnesení. Dále byl porušen § 24 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, (dále jen „zákon o tlumočnících“), neboť byla tlumočnicí ustanovena osoba, která k tomu neměla potřebné odborné předpoklady. Ustanovená tlumočnice neovládala dostatečně český ani ruský jazyk, neměla potřebné vzdělání a pocházela z části Ukrajiny, kde se hovoří ukrajinsky; žalobci se tedy nedostalo překladu do ruštiny, nýbrž do ukrajinštiny, a proto řadě otázek nerozuměl, načež jeho odpovědi byly taktéž nesprávně tlumočeny.

7. K častým cestám do Finska žalobce uvedl, že bydlí v blízkosti finské hranice a má ve Finsku obchodní styky. Cesty do Finska však vykonával i z toho důvodu, že přes Finsko jezdil do Prahy.

IV. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhl, aby byla žaloba zamítnuta, a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vyjádření k doplnění žaloby dále uvedla, že není žádný důvod zpochybnit procesní postup správního orgánu I. stupně při ustanovení tlumočnice, kterou si žalobce sám opatřil. Výslech byl proveden v souladu se zákonem, a tedy i napadené rozhodnutí musí obstát.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda a v jakém rozsahu žalobce uplatnil projednatelné žalobní body. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jsou náležitosti žaloby proti rozhodnutí mimo jiné žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s. lze žalobu o nové žalobní rozšířit jen ve lhůtě pro podání žaloby.

10. V nyní projednávané věci bylo napadené rozhodnutí zmocněnci žalobce doručeno dne 21. 7. 2015. Třicetidenní lhůta pro podání žaloby podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tedy uplynula dne 20. 8. 2015. Ve lhůtě žalobce podal pouze žalobu, která byla podána k poštovní přepravě dne 18. 8. 2015 a soudu doručena dne 20. 8. 2015. Žaloba po stručné rekapitulaci správního řízení uvádí následující: *„Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu 1. stupně a ani se závěrem odvolacího orgánu, že nesplnil podmínku uvedenou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., tedy že na území České republiky nehodlal pobývat po dobu delší 6 měsíců. Současně nesouhlasí se správností provedených důkazů ve správním řízení a tedy s procesním postupem obou správních orgánů.“*

11. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bodu 33, žalobním bodem je cokoliv, z čeho lze být i jen v nejhrubších obrysech dovodit, že žalobce napadené rozhodnutí považuje z určitého důvodu za nezákonné. Tamtéž rozšířený senát uvedl, že *„náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“*

12. Žaloba obsahovala jen dvě výše citované věty, které bylo možné považovat za její odůvodnění. Soud dospěl k závěru, že první z nich, kde žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že nehodlal na území České republiky pobývat po dobu delší šesti měsíců, lze posoudit jako žalobní bod, byť se jedná o tvrzení na samé hranici toho, co lze ještě za žalobní bod považovat. Druhou větu, kde žalobce jen zcela obecně uvedl, že nesouhlasí s provedenými důkazy a procesním postupem správních orgánů, již za žalobní bod považovat nelze, neboť toto tvrzení není žádným způsobem konkretizováno

ve vztahu k projednávané věci. Jakkoliv soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že žaloba zcela hraničně projednatelný žalobní bod obsahovala, nelze nepodotknout, že od advokáta, který žalobce v řízení před soudem zastupoval, by bylo namístě očekávat podstatně profesionálnější zpracování žaloby.

13. Výše uvedený žalobní bod potom žalobce přípustně doplnil, když v doplnění žaloby tvrdil jednak, že jeho společnost v poslední době rozvinula svou aktivitu, což vyžaduje jeho delší přítomnost na území České republiky, jednak zpochybňoval hodnocení své svědecké výpovědi provedené správním orgánem I. stupně. Obě tato tvrzení se týkala závěru žalované, že žalobce dosud na území České republiky pobýval jen sporadicky, a tedy neplnil účel pobytu. Takto rozšířený žalobní bod tedy soud posoudil.

14. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněného žalobního bodu, kterým je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

15. Soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná takový postup výslovně navrhla a žalobce po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.

16. Žaloba není důvodná.

17. Žalovaná své rozhodnutí postavila na skutkovém zjištění, že žalobce na předchozí pobytové oprávnění, jímž bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, pobýval v České republice v letech 2013 a 2014 každý rok jen přibližně 2 měsíce. To podle žalované vedlo k závěru, že žalobce neplnil kontinuálně a dlouhodobě dosavadní účel pobytu. To představuje důvod pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a tedy též důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

18. Soud zdůrazňuje, že s interpretací ani aplikací uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců tak, jak je provedla žalovaná, žalobce ani náznakem nepolemizoval. Ani soud tedy neměl prostor právní závěry žalované přezkoumávat. Žalobce své námitky soustředil pouze na zjištěný skutkový stav, přičemž tvrdil, že účel pobytu, jímž bylo podnikání, naplňoval dostatečně.

19. Jediné skutkové zjištění, o něž žalovaná opřela své rozhodnutí, spočívalo v tom, že žalobce v letech 2013 a 2014 pobýval vždy jen přibližně dva měsíce. Toto zjištění učinila na základě jediného důkazu, kterým byla žalobcova výpověď ze dne 18. 6. 2014. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí výslovně distancovala od dalších úvah a skutkových zjištění, o něž své rozhodnutí opřel správní orgán I. stupně a označila je za nadbytečné. Pokud by se tedy žalobci podařilo zpochybnit procesní použitelnost své výpovědi, nemohl by obstát skutkový stav, z něhož žalovaná vycházela, a její rozhodnutí by bylo nutno zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.

20. Součástí správního spisu je usnesení o ustanovení tlumočnice ze dne 18. 6. 2014, č. j. OAM-87952-26/DP-2011, jímž byla ustanovena H. K. Tato osoba též složila slib tlumočnicka. V samotném protokolu o výsledku ze dne 18. 6. 2014, č. j. OAM-87952-27/DP-2011, se na str. 2 uvádí: „Účastník řízení prohlašuje, že dostatečně česky nerozumí, a proto souhlasí s tím, aby mu tlumočila z jazyka českého do ruského a naopak ustanovená

tlumočnice H. K., kterou si sám zvolil.“ Tato strana protokolu, stejně jako všechny ostatní, je žalobcem podepsána.

21. Žalobce k ustanovené tlumočnici zaprvé uvedl, že si původně zajistil účast tlumočnice zapsané v seznamu soudních tlumočnicků, která se však nedostavila. Toto tvrzení nelze ze správního spisu ověřit a žalobce k němu nenavrl žádné důkazy. I kdyby však bylo pravdivé, jednalo by se primárně o záležitost žalobce a jeho tlumočnice. Lze předpokládat, že pokud by žalobce správní orgán I. stupně požádal o odložení výsledku s tím, že se domluvená tlumočnice bez omluvy nedostavila, bylo by jeho žádosti vyhověno. Z protokolu o výsledku však nevyplývá, že by žalobce takovou žádost učinil. Místo toho se žalobce dostavil k výsledku s osobou, kterou si sám jako tlumočnici zvolil, a tato osoba mu byla správním orgánem I. stupně ustanovena.

22. Správnímu orgánu I. stupně nelze vytýkat, že žalobci vyhověl a ustanovil tlumočnickou osobu, kterou si zvolil, ačkoliv nebyla zapsána v seznamu tlumočnicků. V daném případě k tomu došlo v souladu s § 24 odst. 1 písm. c) zákona o tlumočnicích, neboť by provedení úkonu tlumočnickem bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi a náklady na straně žalobce. Je pravdou, že podle uvedeného ustanovení lze tlumočnickem ustanovit jen osobu, která má potřebné odborné předpoklady; v tomto případě k naplnění dané podmínky postačilo, aby tlumočnice ovládala český a ruský jazyk natolik, aby byla schopna tlumočit dotazy správního orgánu a žalobcovy odpovědi. K tomu je třeba zaprvé uvést, že pokud tlumočnice vůbec nehovořila rusky, jak žalobce nyní tvrdí, měl sám tuto skutečnost rozpoznat a adekvátně reagovat. Žalobce však danou osobu sám jako tlumočnici navrhl a podepsal všechny strany protokolu o výsledku, aniž by proti způsobu tlumočení cokoliv namítal. Stejně tak lze očekávat, že správní orgán by byl schopen odhalit, pokud by tlumočnice nehovořila česky.

23. Žalobce uplatnil celou řadu tvrzení týkajících se kvalifikace a jazykových schopností ustanovené tlumočnice. Tvrdil, že pochází z části Ukrajiny, kde se ve škole neučila rusky, nedisponuje ani jiným vzděláním v ruském jazyce a nehovoří dostatečně ani česky. K žádnému z těchto tvrzení však žalobce nenavrl důkazy, a tedy zůstala neprokázaná.

24. Zcela bez významu pro předmět řízení je skutečnost, že tlumočnice je v usnesení o jejím ustanovení identifikována zjevně chybným datem narození ... Součástí správního spisu je fotokopie dokladu totožnosti žalobkyně, jemuž končila platnost právě uvedeného dne, a tudíž je zřejmé, jak uvedená chyba vznikla. Žalobce však nepochybně totožnost tlumočnice, nýbrž její odborné schopnosti, a tedy je z hlediska jeho tvrzení skutečné datum narození tlumočnice irelevantní.

25. Soud proto dospěl k závěru, že tlumočnice dostatečnými odbornými znalostmi pro úkon, k němuž byla ustanovena, disponovala. Ostatně otázka a odpověď, na nichž stojí napadené rozhodnutí žalované, nebyly nijak složité. Žalobce byl dotázán, kolik času v letech 2013 a 2014 trávil na území České republiky, na což odpověděl, že každý rok v České republice trávil zhruba dva měsíce. Toto skutkové zjištění žalované tedy nebylo žalobcem účinně zpochybněno, a proto po skutkové stránce ob stojí i napadené rozhodnutí.

26. Další tvrzení, která žalobce uplatnil, se míjejí s důvody, na nichž bylo napadené rozhodnutí založeno. Jak bylo uvedeno výše, žalovaná považovala zjištění, že žalobce v letech 2013 a 2014 v České republice trávil jen 2 měsíce, za dostatečné k tomu, aby byla jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta. Tvrzení o tom, že společnost,

jejímž je žalobce jednatelem, v poslední době začala vyvíjet intenzivnější činnost, by na uvedeném závěru žalované nemohlo ničeho změnit. Soud se proto tímto tvrzením blíže nezabýval a ani k němu neprováděl důkazy.

27. Stejně tak nebylo namístě zabývat se žalobními tvrzeními týkajícími se cest žalobce do Finska. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že úvahy správního orgánu I. stupně týkající se mimo jiné žalobcových cest do Finska byly nadbytečné. Své rozhodnutí na těchto úvahách tedy nezaložila, a proto není v řízení před soudem prostor k jejich přezkumu.

28. Soud uzavírá, že skutkový stav, na němž žalovaná založila své rozhodnutí, ve světle žalobních tvrzení obstál, a právní úvahy žalované soud nepřezkoumával, neboť je žalobce žádným způsobem nezpochybnil. Žaloba tedy nemohla být úspěšná.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Protože uplatněný žalobní bod nebyl důvodný, soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

30. Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu